



# Čarodějnická 2010

*... jak také může zaniknout  
výprava...*

# Čarodějnická

## 30.4. - 2.5.

Sraz je tentokrát v sobotu a pro změnu v Plzni. Má to samozřejmě svůj důvod. Šnek totiž odjíždí na svou Expedici v délce tří měsíců po většině zemí západní Evropy. Nejzápadněji povede jeho trasa po zemi Irské. A jak to souvisí s výpravou? Velmi úzce. Pojedeme ho na prvních desítkách kilometrů doprovodit. A samozřejmě to bude v souladu s ideovým zaměřením letošních výprav. Pojedeme proti toku řeky Radbuzy, ale prameny nás zajímají od řeky Pivoňky. A to zejména proto, že **Pivoňka** bude, alespoň názvem, Šnekovi jistě velmi sympatická.

Do toho všeho je ještě zamíchaná tlupa Plzeňáků, které Šnek zlákal k loučicímu procesu. Plán je totiž vynikající: sraz v Plzni na náměstí, kde proběhne oficiální část loučicího procesu, pak zájemci kolmo přesun do Dobřan s cílem v hotelu Modrá Hvězda (viz dřívější zprávy), kde proběhne velký oběd (nutí mě to k parafrázi – poslední oběd páně... Šnekově), pak rozloučení s plzeňskou skupinou, která se vrátí do zdejší metropole a následné napojení na trasu výpravy se členy Hells a zájemci z Plzně. Pěkné, že?

### Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Praha	0	460	0	0	18

Všechno je jinak.

Ve čtvrtek večer jsem dostal odřeknutí od Petra, že ho prý schvátila choroba. V pátek po obědě odřekli ostatní. Všichni si našli nějakou výmluvu. Ano, má pršet, ano, má foukat vítr, ano, nemá být v noci teplo. No a co? To před tím budeme utíkat? To to rovnou můžeme zabalit a rozpustit. Takových, kteří jezdí jen když je teplo a bezvětrí, po rovině a ne moc daleko od domova, nebo auta, kterým si dovezli kolo, těch jsou za slunných odpolední plně stezky a silnice a právě tito se chovají jako idioti, právě tito způsobují dopravní nehody, rozmíšky s chodci a bruslaři. Ty, kteří mají opravdu rádi kolo a vše s ním spojené, potkáte a poznáte právě v době hnusného počasí, silného větru, nejlépe v horách jak přijedou úplně zmáčení a promodralí do hospůdky, usadí se někde do kouta a přes všechno co jim je jsou šťastní. Právě tito mají za sebou opravdové zážitky a poznání, právě tito jsou praví cykloturisti. A k této skupině se chci řadit já a doufám, že i ti, co se mnou jezdí...

Máme pátek odpoledne, venku je krásně, až vedro, předpověď povídá něco o tom, že ve večerních hodinách přeháňky a v noci déšť. Zítřka pojedou sám vlakem do Plzně, pakárna s nakládáním kola do vlaku... Dostal jsem hovězí nápad dojet do Plzně po svých. Mám řídnou čas, počasí je výborné, nezdá se, že by něco stálo v cestě.

Bleskové odjezdové opatření a v půl páté odjíždím. Je horko a fouká protivítr. Tedy to báječně chladí, bohužel také brzdí. K tomu jedu letos poprvé s plnou výbavou a ono je to trochu těžké. Mašinka se chová vzorně, ale výsledně to jede na hraně dobrého a mizerného. Pro jízdu jsem použil nedávno nalezenou levobřežní Vltavskou stezku. V naprosté pohodě mě dovedla do Černošic. Pravda, trochu jsem spěchal, protože tato stezka je díky stavebním činnostem na několika místech rozrytá a na některých úsecích ještě nikdy nebyl asfalt a kdyby mě stihla přeháňka zde, bylo by to o průjezdu bahnem. A to se mi nechťelo. Pak jsem jel tradičními cestami do Dobřichovic včetně přejezdu oblíbeného

„děrovaného mostu“ v Mokropsech. Protože je opravdu hodně času, zkusím najít další domnělou stezku přes obec Lety do Roviny.

No to jsem si dal! Úporným kličkováním mezi chatami jsem se sice vyhnul hlavnímu velmi brutálnímu stoupání, ale stejně jsem musel až nahoru. No nic moc. Tak tuhle cestu používat nebudeme.

Dolů do Karlštejna se jelo lépe. Je to zvláštní, ale je tu úplně mrtvo. Nikde ani človíček. Pravda, nijak zvlášť mi to nevádí. Srbsko. Hospoda. Tak jo, tady to žije. Než jsem se stihnul rozkoukat, jsem středem pozornosti a mám třetí pivo a pozvánku na pálení čarodějnic. Osazenstvo nechce ani slyšet, že musím odjet. Nakonec mě pustili, ale až po vypití dalšího piva. Tak jo, jste skvělí, loučím se s váma a jedu.

Ani nevím jak jsem minul Alkazar a kde jsem se vzal v Berouně. Projel jsem jej a na stezce u řeky málem zajel blondýnku. Pěkná, ale... Zbytek její skupinky uhnul bleskově doprava, ona jediná doleva přímo přede mě. Naštěstí brzdy reagovaly okamžitě a díky obrovské adhezi (kolo je opravdu velmi těžké) jsem zastavil pár centimetrů od ní. Pobavilo mě, jak během okamžiku zahrála všemi barvami, napráhla své tenké pastelky k obraně (nevím co by zmohla proti obrovské hmotnosti a hybnosti Mašinky ☺). No nic, jedu dál.

Projel jsem centrum a opustil Beroun. A jak tak přemýšlím o další cestě, začínám zase spěchat. Za Berounem je kus stezky po polních cestách. Musím tam být dříve než frontální porucha...

Vjel jsem do Králova dvora a odbočil na stezku. Oproti podzimu je celá cesta vysypána štěrkem, ale stejně končí v poli. Avšak poučen od minule, vím kudy a jak. Pak to zase nebylo chvíli zajímavé.

Octnul jsem se ve Zdicích. A zklamání. Oba moje oblíbené lokály mají zavřeno. Prý to nějak souvisí s dnešními čarodějnicemi. Úplně se setmělo. Pokud mě paměť neklame, je na výjezdu směrem na Žebrák hned u silnice nálevna. Tam se osvěžím a odpočinu si.

Neklame. A taky to tu žije. Vedlejší stůl (12 míst) ovládli zdejší mladoši. Je s nima sranda. Po dvou pivech a panáčích iniciovaných a placených mladochama zase jedu dál. Těch ohniček kolem. A u každého se chlastá... Cesta pokračuje nerušeně dál. Pokud se nepočítá za rušení, když vás několikrát zastaví skupinka ovíněných mladochů a nutně si s váma musí připtít, případně vás odvede k ohničku a nějakou dobu vás tam drží.

Točník, Žebrák, Cerhenice. Jsem už nějak unaven. Nejen fyzicky, ale i společensky. Bude nutné se uklidit ze silnice. Není to nijak složité. Zastavil jsem u kraje na úrovni planoucího ohně. Hned byli u mě nějakí dva a zvali mě k posezení. Byli asi tak mého věku, táhlo z nich pivo, ale byli pohodoví. Neodolal jsem a vydal se s nimi ohni. Překvapila mě vstřícnost osazenstva. A tak mi nalili a vyprávěli a na kytary hráli a najedou je jedna hodina. Cítím nutnou potřebu. Potřebu spánku. Ukázali mi místo kam se můžu uvelebit a nechali mě osudu.

Postavil jsem půldoupě a těsně před dokončením začalo pršet. Ale nijak zvlášť mě to nezasáhlo. Tak dobrou.

### Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Cerhovice	42	539	78,5	15,2	27 - 10

Ráno 1.5. sobota

*Probudil jsem se v půl sedmé průměrně naladěm. Snídaně, zabalení, odjezd.*



*Těsně po odjezdu se mi cosi připletlo do cesty a po incidentu jsem bohatší o díru v duši. Kruci! Oprava trvala 30 minut. Mezitím začalo pršet. Teda dař! se. Tak snad konečně... Tak ne. Fouká protivítr. Teda to se dař! Jede se blbě a pomalu zato síly ubývají. Kromě toho zase prší. To snad není možný. Posunuju se terénem a pomalu se vzdávám myšlenky na příjezd do Plzně před desátou. To je votrava. Několikrát zastavuju abych si odpočinul. Při jedné ze zastávek posílám Šnekovi sms, že to nestíhám. Jede to fakt mizerně... ale patřím ke druhé skupině ☺ (pro ty s krátkou pamětí – viz na zašátku zprávy).*

*Hele odbočka na Ejповice. Tam vede stezka. Dobře si ji pamatuju. Myšlenka je ta, že se schovám do porostu a zbavím se větrů. Sotva jsem odbočil, kdesi pode mnou to zarachotilo a kolo nejede. Přetrhl se řetěz. No to snad není možný!!!*

*Oprava zabrala dalších 15 minut a přišel jsem o jeden článek řetězu. Poznamenan šmírem z řetězu a převodů jedu zvolna dál. V podstatě to funguje - idea o zbavení se větrů, akorát už nějak nemůžu. Dojezd do Plzně je tristní. Přijíždím přes Doubravku. Ja jejím kraji to zase někde vzadu dole zarachotilo a zase nejedu. DO PR... vnitř práce!!! Už mě to vážně se.e!!! začínám uvažovat, že se stanu členem první skupiny (opět viz výše). Teda to je síla. Prohlídka řetězu ukázala, že se rozpojil na jiném místě než posledně. To vůbec není dobře! Kdyby to bylo ve stejném místě, řekl bych si, že jsem kopyto a neumím zanejtovat řetěz. Tohle vypadá na to, že je chyba v řetězu. Další oprava, další článek v ... pryč.*

*Tady v Doubravce to trochu znám. Bydlí tu Šnek, je tu konečná trolejbusu č. 16 a Penny. Tam zajedu, koupím pití do rámu a na WC se umeju.*

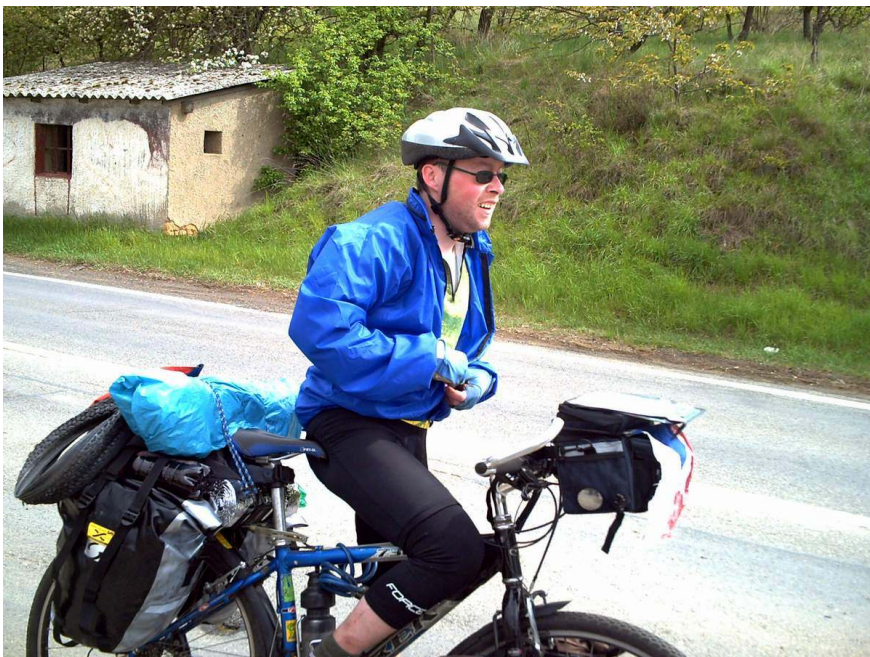
*Stalo se a tak v klídy a pohodě dojíždím do centra. Mají to tu dost jednoduché. Za pár okamžiků jsem na náměstí. Šnek stojí obklopen spoustou kamarádů a okolo je opřeno nožství kol. Většinu lidí poznávám a co víc oni mě taky. Třeba Katka.*



*Loučící ceremoniál je velkolepý a dlouhý. A pak hromadný odjezd do Dobřan. Jasně, cíl Modrá hvězda. Přejezd je naprosto pohodový.*



*Plzeňská věznice v pozadí je opravdu náhodou. Šnek fakt nezdrhá... Jestli tak z jiného zařízení...*



*Za hodinu jsme v lokále. Na náměstí blbnou Američani (ale bohužel i rádoby Američani a jiní, kteří zneužívají toho, že si tady nikdo nic nepamatuje a užívají si slávy a hrají si na hrdiny) s kapelou. Vesměs mladíci od šedesáti nahoru. Lokál je jako vždy v pohodě a skvěle.*

*Nevěřili byste jak dokáže bejt dechovka po dvou hodinách otravná. Vjezd do dvorní část lokálu ústí na náměstí právě v místech pódia s kapelou.*

*Jídlo i místní pivo bylo tradičně výborné, zábava skvělá, Plzeňáci výborní.*



*Ale nebudu se pořád opakovat. Pokud si chcete přečíst ódy na Dobřany a Modrou Hvězdu, najdete si to v dřívějších zprávách.*



*Před pátou je ten jediný správný čas pro odjezd. Ještě zbývá zaplatit.*

*A to je trochu divadlo. Téměř celou dobu nás obsluhuje vysoký blondák, samá sranda, vládnucí celému lokálu. Hravě si poradil se situací, kdy trojice sedící u stolu za námi se rozhodla, že zdejší pobyt budou mít zdarma. Byli navlečeni do hybridů uniforem a jeden měl v uchu zlatý velký kříž. Ten byl z nich nejchytřejší z nejsilnější. Podstata triku spočívala v tom, že snědli jídlo, vypili pivo a pak to chtěli reklamovat, protože maso bylo syrové. Náš číšník nejdříve zašel za vrchním poradit se co s tím. Mezi tím se člověk sedící u stolu po mé levici snažil zastat obsluhy. Ten nejchytřejší vstal a začal být nejsilnější. Ale pán a jeho žena začali být moudřejší. Než se nechat vyprovokovat blbem, který si hraje na Američana, má na sobě uniformní bundokošili a kalhoty vzor 63 (běžná uniforma vojáků ČSRA do roku 1989) k tomu současně hodnostní označení majora české armády a na levém rukávu sice pěknou barevnou vyšívanou, avšak neidentifikovatelnou domovenku nejspíš něco kolem nějaké jednotky US Army. S takovým magorem nemá senu se pouštět do křížku. Mezi tím se vrátil číšník, uklidnil obě strany, nějak vyřešil reklamaci a vše velmi hlasitě otočil v žert.*

*Avšak v době našeho pokusu o placení bylo jasně znát, že si nejspíš po minulé situaci pomohl pivem. Když jsme projevíli přání účet rozpočítat, ztěžka dosedl vedle mě a začal počítat. Můj účet zvládnul pro jeho jednoduchost - jídlo a několik piv. U dalších už to drhlo a tak po mě chtěl abych mu pomáhal. Jo, Jasně, pro tu srandu, proč ne. Pořád je komediant a samá srandička... Dopadlo to tak, že Katce odmítl započítat jídlo a kluka vedle mě (promiň, není v mé moci si vás všechny zapamatovat) vůbec neúčtoval. Když odcházel, zase byl plný humoru ale na chůzi to pivo bylo znát.*

*Odjíždíme. Původně jsem chtěl skouknout co je to s tím řetězem na Mašince, že nepravděelně cvaká. Ano, nezvládl jsem to.*

*Projeli jsme bránou a zamířili k výjezdu z města. Zastavili jsme na křižovatce, kde jsme se původně vyloupli při příjezdu. A teprve tady nastává to definitivní loučení se*

Šnekem. Padají i takové žertíky, že jakmile všichni odjedou, vrátí se Šnek do Modré Hvězdy, kde má předplacen tříměsíční pobyt, dodání cizokrajných pohlednic, JPG fotek a MPG videí. Je to velmi dojemné.

Se Šnekem pokračuji v cestě já a John. Pojedeme dobýt hrad Herštejn a najít prameny říčky Pivoňky. Rozjždíme se, naposledy máváme ostatním co se vracejí do Plzně a stavíme přejezdovou formaci. Nejedeme nijak rychle, je to tu totiž malinko do kopce. Minuli jsme výjezdovou ceduli a kousek za ní se mi v rychlosti 8 km/h zablokovalo zadní kolo. Stál jsem skoro na místě. Slabý náraz zezadu... Co se to zase děje! Slezl jsem a jal se zkoumat, která bije. No, není to dobré. Celá přehazovačka je namotaná ve výpletu kola, vyrvaná z patky, držák nosiče je přeražený a ponocný úchyt ohnutý.

Po rozmotání vymotaní všech součástek zjišťuji, že na místě to neopravím. Potřebuju dílnu se svěrákem. Aha, tak ani to by nepomohlo. Vodítko přehazovačky je prasklé. To skoro zavání tím, že už nikam nejedu. Detailní prohlídka patky to potvrzuje. Je z ní vytržen závit, celá je ohnutá a vražená do držáku kola. Tedy konečná.

Co se to vlastně stalo? Jistě si pamatujete, jak jsem psal o přetrženém řetězu u Ejpovic a v Doubravce. Teď se stalo to, že se vnější část článku sesmekla z čepu. Bohužel v době, kdy se nacházela uvnitř vodítka přehazovačky. Tím se to šprajclo a poslalo to celou přehazku do výpletu. A zbytek je jasný. Protože na mém kole panují opravdu ohromné síly, došlo k vyrvání patky a servání lankového vedení a ostatním škodám. Ještě jsem prohlédl řetěz a zjistil, že mnou opravená část řetězu je jinde než nově poškozená. Tak, co dál. Bude nutné mě dopravit na nádraží, naložit do vlaku a poslat do pr... poslat do Prahy. Jít pěšky se mi ale vůbec nechce. Odmontoval jsem všechny trosky, zkrátil řetěz tak, aby nebyl potřeba zničený napínák a za doprovodu Šneka a Johna se vydal na nádraží. Jelo se úplně blbě. Zbytky řetězu samozřejmě přeskakují a nedá se zabrat. Finální kousek cesty k nádraží je hore kopečkem. A to musím jít pěšky. Dostrkal jsem poškozenou Mašinku na nástupiště a začal se zabývat sběrem informací. Zejména těch, které se týkají odjezdu vlaku směř Praha.

Úspěch je to, že takový vlak jede a to za 40 minut. Neúspěch je to, že před pár minutami zde uzavřeli pokladnu. Nezbyde, než koupit lístek ve vlaku. Během čekání na spoj jsme si povídali a vlastně se velmi dobře bavili. Vlak přijel. Dokonce včas. Poprosil jsem oba společníky o pomoc při nakládání do vlaku. S jejich pomocí to nebyl problém. Houkli jsme na sebe závěrečné pozdravy, pak zarachotila vrata vagonu a zůstal jsem na plošině s průvodcím sám. Uložili jsme poničenou Mašinku a já s bagáží jsem se vydal najít místo k sezení. A tím jsem vlastně neporušil tradici týkající se Dobřan. Ano, mám to tu rád. Zatím vždycky jsem přijel na kole a vždy odjel vlakem a vždy na Prahu. Akorát dneska je to poněkud nechtěné.

V prvním kupé bylo místo a človíček v jízdním. Usadil jsem se a hned jsme si začali povídat. Trochu zkráceně jen tolik, že cesta proběhla velmi pohodově a rychle utekla. Na Hlaváku jsme se rozloučili a já se vydávám na poslední cestu. Nebude snadná. Celou dobu budu muset Mašinku tlačit a navíc začíná pršet. Je to ale votrava.

Je to furt do kopce, místy do většího a místy do ještě většího. Zase je to pitomý. Naštěstí přestalo pršet. A za 40 minut jsem doma. Vyvléct poškozenou Mašinku bylo nepříjemné, ale zvládnutelné. No a je to.

### Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Praha	47	602	62,6	14,4	25 - 12



## Celková technická data:

tři výpravychtiví...: Šnek, Dig, John

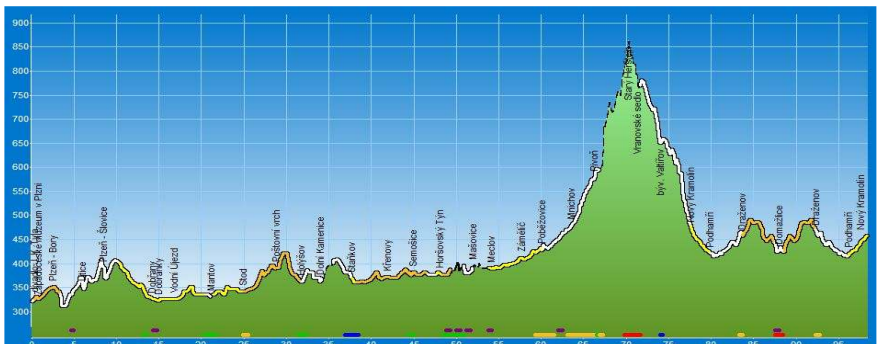
**Účast**  
Oficiálně přiznaná  
kilometrůž  
**Příště**

**142 km**  
**Narozeniny**

<b>Trasa výpravy</b>		
Praha Vinohrady	Zdice	Kyšice
Praha Zlíčov	Točnick	Červený Hrádek
Velká Chuchle	Žebrák	Pižeň
Radotín	<u>Cerhovice</u>	Valcha
Černošice	Kažez	Lhota
Rovina	Mýto	Dobřany
Karlštejn	Holoubkov	Praha Hl. n.
Srbsko	Svojkovice	
Beroun	Rokycany	
Králův dvůr	Ejovice	Praha Vinohrady

### Osoby, jejich zkratky a písmo:

*Hanka (Hak), Dig (Dig), Petr (Pek), Šnek (Šnk), Evík (Evk), Jiné (doprovodný text, nebo text převzatý z jiných materiálů)*



© Hell's Tour club 2010  
Dig  
Neprodejné  
e-mail: [dig@hellstourclub.cz](mailto:dig@hellstourclub.cz)